

Arrest

nr. 124 768 van 26 mei 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Syrische nationaliteit te zijn, op 2 december 2013 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 31 oktober 2013 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 9 december 2013 met referentienummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 maart 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 maart 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat F. ULUSOY verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. DE WITTE, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekster, die verklaart van Syrische nationaliteit te zijn, dient op 29 juli 2013 een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten.

Na onderzoek via de Eurodac-databank blijkt dat de verzoekster op 29 maart 2012 en 9 juli 2012 een asielaanvraag heeft ingediend in Bulgarije.

De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de gemachtigde) verzoekt op 6 september 2013, gelet op artikel 16.1.c van

de Europese verordening nr. 343/2003 van de Raad van 18 februari 2003 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielerzoek dat door een onderdaan van een derde land bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de verordening 343/2003/EG), de Bulgaarse autoriteiten om de terugname van de verzoekster.

De Bulgaarse autoriteiten laten op 11 september 2013 aan de Belgische autoriteiten weten dat het verzoek tot terugname wordt ingewilligd op grond van artikel 16.2 van de verordening 343/2003/EG..

De gemachtigde neemt op 31 oktober 2013 een beslissing tot weigering van verblijf met een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}).

Dit is de thans bestreden beslissing die aan de verzoekster werd ter kennis gebracht op 31 oktober 2013 en die luidt als volgt:

“BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF MET BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan mevrouw(1), die verklaart

te heten(1):

naam : A.

voornaam : U.

geboortedatum : (...)

geboorteplaats : (...)

nationaliteit : Syrië (Arabische Rep.)

die een asielaanvraag heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan Bulgarije (2) toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 16.2 van de Verordening van de Raad (EG) nr. 343/2003 van 18 februari 2003.

Betrokkene heeft op 29/07/2013 het statuut van vluchteling aangevraagd bij de bevoegde Belgische instanties.

Uit de controle van de vingerafdrukken blijkt dat betrokkene voorafgaand aan haar asielaanvraag in België reeds tweemaal asiel had gevraagd in Bulgarije, namelijk op 29/03/2012 en op 09/07/2012, en één keer in Roemenië op 30/05/2012. Betrokkene verklaart bij haar gehoor op de dienst Vreemdelingenzaken van 29/07/2013 dat ze Syrië in 2012 heeft verlaten en via Turkije naar Bulgarije is gereisd. Betrokkene verklaart dat ze vervolgens naar Roemenië en Duitsland reisde en van daaruit per vliegtuig naar Bulgarije terugkeerde. Betrokkene verklaart dat ze er in juli 2012 asiel vroeg. Betrokkene verklaart dat ze er na één jaar erkend werd. Daarna kwam ze naar België. Ze stelt dat ze haar Bulgaarse verblijfskaart is verloren na aankomst in België.

Op basis van de bovenstaande gegevens werd op 06/09/2013 een terugnameverzoek op basis van art. 16.1.C van de Verordening van de Raad (EG) nr. 343/2003 van 18 februari 2003 aan de Bulgaarse autoriteiten verstuurd. De Bulgaarse autoriteiten lieten de Belgische autoriteiten op 11/09/2013 weten dat het verzoek tot terugname wordt ingewilligd op basis van art. 16.2. Op 29/08/2013 is betrokkene bevallen van haar eerste kind. De Bulgaarse autoriteiten hebben op 25/11/2013 ook het akkoord voor het kind bevestigd. Het gegeven dat betrokkene wordt teruggenomen op basis van art 16.2 van de Verordening 343/2003 impliceert dat betrokkene in Bulgarije in het bezit werd gesteld van een verblijfstitel, maar niet erkend werd als vluchteling.

Tijdens het verhoor werd aan de betrokkene gevraagd vanwege welke specifieke reden(en) zij besloot in België asiel te vragen (vraag 38). Betrokkene stelt geen specifieke reden te hebben. Aan betrokkene werd eveneens gevraagd of ze met betrekking tot omstandigheden van opvang of van behandeling redenen heeft, die volgens haar verzet tegen een overdracht aan de verantwoordelijke Lidstaat zouden rechtvaardigen (vraag 40).

Betrokkene stelt geen redenen te hebben. Betrokkene verklaarde eerder tijdens haar gehoor (vraag 22) dat ze er aanvankelijk een tweetal maanden in een opvangcentrum verbleef en vervolgens 8 à 9 maanden op een privéadres. We merken op dat het volgen van de betrokkene in zijn keuze van het land waar hij asiel wil vragen neerkomt op het ontkennen van de doelstellingen van de Europese instanties. In Verordening 343/2003 worden de criteria en de mechanismen vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker wordt uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie van een Lidstaat door de

betrokkene kan dan ook geen grand kan zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 343/2003."

2. Over de rechtspleging

De verzoekster heeft binnen de in artikel 39/81, vierde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) voorziene termijn van 8 dagen, de griffie in kennis gesteld dat zij geen synthesememorie wenst neer te leggen. Met toepassing van artikel 39/81, laatste lid van voormelde wet wordt de procedure voortgezet overeenkomstig artikel 39/81, eerste lid van de vreemdelingenwet.

3. Over de ontvankelijkheid

Het staat niet ter discussie dat de Bulgaarse autoriteiten op 11 september 2013 aangaven verantwoordelijk te zijn voor de behandeling van de asielaanvraag van de verzoekster en het terugnameverzoek van de verweerder inwilligden.

In casu dient derhalve rekening gehouden te worden met de bepalingen van de artikel 20.1.d van de verordening 343/2003/EG, dat luidt als volgt:

"Een lidstaat die instemt met een terugnameverzoek, is verplicht de asielzoeker weer tot zijn grondgebied toe te laten. De overdracht gebeurt overeenkomstig de nationale wetgeving van de verzoekende lidstaat, na overleg tussen de betrokken lidstaten, zodra dat praktisch mogelijk is en uiterlijk binnen een termijn van zes maanden na de aanvaarding van het verzoek om overname door een andere lidstaat of de beslissing op het beroep of op het verzoek tot herziening wanneer dit opschortende werking heeft."

Artikel 20.2 van de verordening 343/2003/EG bepaalt verder:

"Indien de overdracht niet plaatsvindt binnen de gestelde termijn van zes maanden, berust de verantwoordelijkheid bij de lidstaat waar het asielverzoek is ingediend. Indien de overdracht of de behandeling van het asielverzoek wegens detentie van de asielzoeker niet kon worden uitgevoerd, kan deze termijn tot maximaal één jaar worden verlengd of tot maximaal 18 maanden indien de asielzoeker onderduikt."

Hoewel ter terechtzitting de vraag werd gesteld of de termijn van zes maanden bedoeld in artikel 20.2 van de verordening 343/2003/EG *in casu* is verlopen, dient te worden opgemerkt dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de Belgische autoriteiten op 13 november 2013 aan de Bulgaarse autoriteiten kennis gaven van het feit dat de datum van overdracht moet worden uitgesteld nu informatie voorligt dat de verzoekster is ondergedoken. De gemachtigde verzoekt uitdrukkelijk om de termijn van overdracht tot 18 maanden te verlengen conform artikel 19.4 *juncto* artikel 20.2 van de verordening 434/2003/EG.

Er zijn geen elementen in het administratief dossier die er op wijzen dat de verzoekster niet of niet langer is ondergedoken. Dienvolgens kan worden aangenomen dat de verzoekster nog steeds belang heeft bij de onderhavige vordering.

4. Onderzoek van het beroep

4.1. In een enig middel voert de verzoekster de schending aan van het redelijkheidsbeginsel en van artikel 3 van het Europees Verdrag ter Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te New York op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

De verzoekster betoogt als volgt:

"De beslissing is genomen zonder het hoorrecht van mevrouw A(...) na te leven. De beslissing is in strijd met het redelijkheidsbeginsel nu zij tijdens haar interview niet werd bijgestaan door een tolk om haar asielrelaas uiteen te zetten. Het enig gegeven dat zij reeds door Bulgarije is erkend, kan niet uitsluiten dat zij gehoord wordt in de redenen waarom zij haar leven vreest in Bulgarije."

Zij is buiten het huwelijk om zwanger geraakt, en werd door de familie bedreigd vermoord te worden. Verzoekster zag geen andere uitweg dan Bulgarije te verlaten in een hoogzwangere toestand. De beslissing is dan ook manifest in strijd met het redelijkheidsbeginsel. De Belgische staat heeft tevens recentelijk te kennen gegeven inspanningen te leveren voor de opvang van Syrische asielzoekers uit Bulgarije, gelet op de schrijnende omstandigheden waarin zij meestal dienen te verkeren. Verzoekster zonder meer terugleiden naar Bulgarije zou een manifeste schending van het artikel 3 EVRM uitmaken, nu zij haar leven riskeert bij een mogelijke terugkeer naar Bulgarije.”

4.2. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

De verzoekster meent dat het redelijkheidsbeginsel is geschonden doordat haar hoorrecht niet zou zijn gerespecteerd, met name zou zijn tijdens haar interview niet zijn bijgestaan door een tolk om haar asielaanvraag uiteen te zetten en zou zijn niet de kans hebben gekregen om haar redenen uiteen te zetten waarom zij voor haar leven vrees in Bulgarije.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verzoeker bij het indienen van haar asielaanvraag de bijstand heeft verzocht van een tolk die het Kurmanji beheerst (bijlage 26 dd. 29 juli 2013). In tegenstelling tot hetgeen de verzoekster voorhoudt, blijkt echter dat zij tijdens haar interview op de Dienst Vreemdelingenzaken werd bijgestaan door een tolk Kurmanji (tolk nr. 221, interview DVZ dd. 29 juli 2013). Zowel de verzoekster als de tolk in kwestie ondertekenden het verslag van het interview. Aan de verzoekster werd uitdrukkelijk gevraagd of zij specifieke redenen had waarom zij precies in België een asielaanvraag wil indienen en of zij redenen heeft, met betrekking tot de omstandigheden van opvang of van behandeling, die haar verzet tegen de overdracht naar de verantwoordelijke lidstaat (*in casu*: Bulgarije) zouden rechtvaardigen (interview dd. 29 juli 2013, vragen 38 en 40). De beweringen van de verzoekster stroken bijgevolg niet met de duidelijke gegevens van het administratief dossier zodat haar kritiek feitelijke grondslag mist. De verzoekster brengt overigens geen enkel begin van bewijs bij dat zij op enig moment van het interview niet de bijstand zou hebben genoten van een tolk die haar taal beheerst.

Een schending van het redelijkheidsbeginsel of het hoorrecht is niet aangetoond.

4.3. De verzoekster beroept zich tevens op een schending van artikel 3 van het EVRM.

De Raad wijst er op dat artikel 3 van het EVRM bepaalt dat *"Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen"*. Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling bij verwijdering naar het land van bestemming, houdt de Raad zich aan de door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (het EHRM) gegeven aanwijzingen.

Zo stelt het EHRM dat het in principe aan de verzoekster toekomt om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat zij bij verwijdering naar het land van bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754). Het ingeroepen risico heeft een individueel karakter indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S. v. België en Griekenland, § 359 in fine). Een eventualiteit dat artikel 3 EVRM kan worden geschonden volstaat op zich niet (RvS 27 maart 2002, nr. 105.233; RvS 28 maart 2002, nr. 105.262; RvS 14 maart 2002, nr. 104.674).

In casu stelt de Raad vast dat de verzoekster zich beperkt tot de loutere beweringen dat zij buiten het huwelijk om zwanger is geraakt en dat zij door de familie bedreigd werd met de dood en dat de Belgische Staat te kennen heeft gegeven dat zij inspanningen wil leveren voor de opvang van Syrische

asielzoekers uit Bulgarije gelet op de schrijnende omstandigheden waarin zij er meestal verkeren, waaruit zij afleidt dat zij vreest voor haar leven bij een mogelijke terugkeer naar Bulgarije. De verzoekster brengt echter geen enkel concreet element waaruit zou kunnen blijken dat zij effectief voor haar leven dient te vrezen bij een overdracht aan de Bulgaarse autoriteiten.

Met dergelijk vaag en louter affirmatief betoog slaagt de verzoekster er dan ook niet in om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat zij bij terugkeer naar Bulgarije zal worden blootgesteld aan een situatie die strijdt met artikel 3 van het EVRM (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754).

Een schending van artikel 3 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

4.4. Het enige middel is ongegrond.

5. De kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig mei tweeduizend veertien door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De wnd. voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

C. DE GROOTE